

Вітчизні

Володимир Біляїв

Закипає білою піною
Молоко тернового квіту,
Щодень Божий тебе незмінною
Бачу, в промені оповиту.

Де за балкою, за Кисличою
Терикони куряться сині,
Там хлоп'ячим голосом кличу я
Кукування зозуль в долині.

Я вже довше прожив на світі цім
За роки, що мені зозулі
Накували в пору, що світиться,
Не вгасає в очах... Поснули

Прокидаються ранні спогади,
На старість тривожачи тишу.
Тож питаю себе: для кого ти
І пощо оці вірші пишеш?

Для батьків і для друзів зі школи —
Їх до смерті я не забуду!
Знаю — ми не зійдемося ніколи
В дружнім колі шахтарського люду.

Про вітчизну — радість і біль мої
Я по крихті слова збираю:
Ти віками була невольною
Та й нині далеко до раю...

Україно-мати, пеан тобі
Я складаю, моя любове!
Чи коштовному діамантові
Моє уподібниться слово?

Острів Зінгера, Флорида
серпень 2001